

Tízezeréves út

I

Nincs tere az időnek
nincs tere már az időnek
a magvak télben időznek
puskacsőben időznek

Szűk folyosón, vonaton
harmincnégyév-életvonalon
ugyanazon a vonalon

Papírlap-óbirodalom
szavak varjúi a havon
baljósan feketéllnek
akácfacsontból a lélek

Kiáltásod visszacsöng
a tér pajzsáról visszacsöng
hó alatt vastaps-avarcsönd

II

Emberimádó nap hajt fejet
bukik vérébe alkony-fejest

Minden égtáj már hazug
vállravett kereszt az út
cipelteti magát az út

Meddig jutsz, ha hazáig sem?
vanra hasadt az Isten
nincsre hasadt az Isten

De tél előtt fekete muszáj
tél után fekete muszáj
égi folyón vadlibauszály

Vadász célozna jobban
de szívünkön összeroppan
a cél(kereszt) összeroppan

III

Egymásba hasadt szájjal
már hegy sziklakórusa szájjal

Csitt! majd betömi gerlefészek
Gerince törik az égnek
csillagra szét az égnek

Férfibánat

„Hogy a virág megmaradjon”
(A szabolcs-szatmári költők
antológiája szerzőinek)

Kuporogtak felhúzott térdű dombok
maguk alá gyűrt fehér hópalástban
— a karácsonynak most is nekivágtam —
s velem cigány Boldizsár, köd borongott

*s jegenyehosszú Menyhért, fázó társam
vagy tán Gáspár, csillagtalan tűnődött
— mert kocsma fénye ugrált csak előttünk —
hiszünk-e még a kőlyök Messiásban*

*Erőnkben, hogy istállóban, vagy házban
Nyírség-nővérünk szűzen lebabázhat —
Jöttek mégis, üresen mind a hárman*

*Elkerítették — borral pohár virrad —
anyánk után szöke, kisebb hazánkat
— véres szemünkben bújkál, sír a csillag —*

KOVÁCS ISTVÁN

Három képehanglemez Farkas Árpádnak

Tantárgyaink: történelem, irodalom, földrajz. Számtan és mértan: zászlók, irkalapok, kivégzőosztagok négyszöge. Sárkányidom. Sárkányeregető gyermekkor. Vázára feszítve az ember. Száll, száll az ég felé. Keresztje vízsi. Fölfedezük a földet. A föld mélyét. Hány kendőn gyűrődik arcunk — a feltámadás útlevélképe. Belécsomagolva szökökútjaival, emlékműveivel, exhumált sírjaival a tér. Belécsomagolva az önkéntesek dögcédulája . . .

A boríték expressz ragaszát nézem. (Hát ezért késett a levél!) Oly ferde a feladó nyomtatott fejlécéhez képest, mint egy kisiklott tehervagon. Rólad kellene írnom, Árpi. Vagy magamról? Előveszem hát azt a három képeslapot, amit a halálnak postáztam valamikor. Saját halálomnak.

A legelső még a Megyei Tükör régi szerkesztőségének ablakából készült. Tizenkét nyárral ezelőtt. Te akkor átmenetileg Brassóban laktál. Mi Sepsiszentgyörgyön kerestünk. Hívtunk hát telefonon. Egy óra múlva ott lépdeltél a város főterén, a szabadsághős ágyúöntő emlékművének árnyékában. *Apáink arcán.* Időtlén nyugalommal. Az életbe menők méltóságával. Akiket csak úgy nyelhet el a föld, hogy azt előbb ők nyelik el. Mint azok, akikről versedben szóltál:

*Itt Erdélyben a suhadásos dombok,
a férfiakban éjjel mélyre szállnak,
recsegye nőnek meg a pofacsontok,
s a vízmosásos szemekben az árnyak . . .*

A második képet Székelyudvarhelyről postáztam. Még a régi házból. Ahol a tenyerek életvonalából is forrás fakad. Borvíz — ahogy a tájhoz illik. „Mikor az öregemberek mosakodnak, százados esők csorognak alá fonnyadt tenyérpárnáikról, csillognak az arc vízmosásos árkaiban, úgy mosdanak az öregemberek,

Alagutak a hóban című verseskönyvének megjelenésére.